

Oszályozás

308

Idő

Személy

Helyszám

11/1959

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: — cikk —

Cím:

Budapest felfedezése

Forrás:

Egyetemi Lapok

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1959. sept. 21

Sokan talán csodálkoznak ezen a címen, és egy kicsit meg is mosolyogják. Budapest felfedezése? Mit lehet felfedezni abban a városban, ahol élünk, amelynek naponta járjuk az utcáit, ahol otthon érezzük magunkat? Mit lehet itt felfedezni, amikor az emberi tudás már a Holdat ostromolja...

Karinthy Frigyes egyik rövid írásában arról a tizenkét éves ferencvárosi inasgyerekről beszél, aki még nem látta a Dunát. Nem volt rá sem ideje, sem pénze, hogy a külső Üllői útról eljusson a Vámház körútig... Azóta megváltozott az élet, megváltozott Budapest is. Az Üllői út egész közel került a Dunakorzóhoz, és a tizenkét éves gyerekek közelebb a Dunához, a Balatonhoz, mindehhez, ami szép. És mégis...

Régi, sokszor kipróbált játék: valakinek az óráját letakarni és utána megrajzoltatni vele a számlap számjegyeit, a mutatókat. Száz ember közül kilencven, vagy még több, aki hibásan rajzol. Így vagyunk valahogy Budapesttel is.

Erdemes lenne egyszer statisztikát csinálni: hány született pesti, vagy magát teljesen annak érző fiatalember közül hányan jártak a János-hegyi kilátónál, vagy a Halászbástyán, hányan sétáltak végig a Lánchídon, jártak végig a Nemzeti Múzeum termeit; hányan ismerik legalább nagyjából Budapestet?

Naponta százan és százan sétálnak végig a Váci utcán, ülnek be a „Kedves” eszpresszóba egy jó erős duplára, de vajon hányan tudnak arról, hogy Vörösmarty Mihály abban a házban halt meg, ahol feketéjüket szürcsölgetik?... Százan és százan mennek ki szombat estétként a Margitszigetre, úgy hogy csak a Casino tánc-

parkettjéig jutnak el, és tulajdonképpen semmit sem látnak a szigetből. Naponta elme-gyünk szobrok és épületek mellett, végig sétálunk utcákon, tereken, anélkül, hogy észrevennénk szépségüket, élveznénk hangulatukat. Bezzeg, ha valahol egy külföldi városban látnánk!

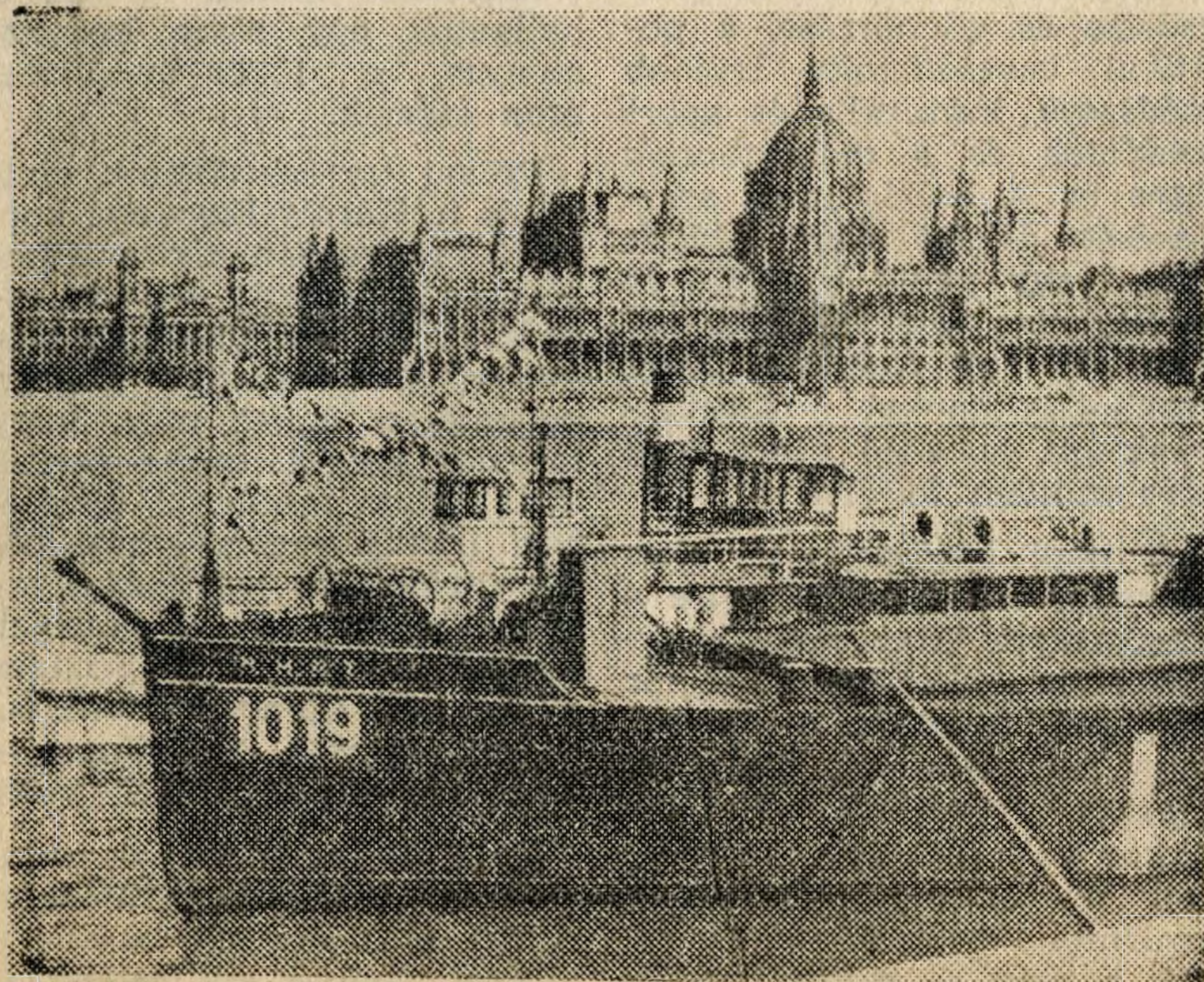
(Mert vannak tősgyökeres pesti lakosok, akik végigcsodálták a drezdai Zwingert, az Ermitaget, de még nem voltak a Szépművészeti Múzeumban, megbámulták a Kreml falait, a prágai Hradszint, de a budai vár utcáit nem ismerik.)

És jöjjenek velünk azok is, akik úgy érzik, ismerik Budapestet. Gyerekkorukba elvitték őket az Állatkertbe, az iskolával végignézték a Nemzeti Múzeumot és első szerelmükkel felsétáltak a Halászbástyára, és most azt hiszik, semmi újat nem kaphatnak ettől a várostól. Jöjjenek el, és csodálkozni fognak.

Azok pedig, akik csak most kerültek fel a nagyváros forgatagába, most ismerkednek új otthonukkal, új elsőéveseink, gólyáink szintén jöjjenek velünk. Ezekkel a sorokkal őket próbáljuk elsősorban hozzásegíteni, hogy egyetemi éveik alatt megismerhessék Budapest minden szépségét...

Persze ezek a sorok, szóljanak bár a Mátyás templom csendes gótikus csipkéiről, vagy az óbudai utcák parányi házainak meghitt hangulatáról, csak írott sorok maradnak, fekete betűk fehér papíron; és a legjobb fénykép is csak szürke és silány utánzat az igazi szépségek mellett. A legjobb leírás is csak támpont, segítség a valóság megismeréséhez, csak kedvet ad arra, hogy megnézzük azt is, amit ábrázolt...

— csik —

Ezt talán mindenki ismeri